

Κηρύγματα μηνός Φεβρουαρίου 2009

Υπό Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

1 Φεβρουαρίου, Κυριακή ΙΖ΄ Ματθ.
Τῆς Χαναναίας καὶ Τρύφωνος μάρτυρος

Ἀπόστολος Ρωμ. 8, 28-39

«Οἶδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, πάντα συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν».

Γνωρίζουμε καλά ὅτι σὲ ὅσους ἀγαπᾶνε τὸν Θεὸ ὅλα συντελοῦν γιὰ τὸ καλὸ τους», ἰδιαίτερα σ' ἐκείνους ποὺ εἶναι προσκαλεσμένοι Του μὲ τὴν θέλησή τους. Καὶ ἂν κάποιοι ἄλλοι στρέφουν τὴν πλάτη τους στὸν Θεὸ καὶ Τὸν ἀγνοῦν, Αὐτὸς ἔχει ἐξασφαλίσει σὲ ὅλους ἔλευθερία, ἀγάπη, εὐκαιρίες γιὰ σωτηρία καὶ μὲ τὴν ἀγία συμπεριφορὰ καὶ ζωὴ τους νὰ γίνουν ἀδελφία μικρότερα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ παραμένει ὁ μέγας ἀδελφὸς ὅλων, ὁ πρωτοπόρος ποὺ «τὰς ἀσθενείας ἡμῶν φέρει» καὶ θυσιάζεται. Ἀδελφοί, «εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;». Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια μεγάλη ποὺ τὴν διαλαλεῖ παντοῦ ἡ ἱερὴ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τρύφωνος, ἑορτὴ μὲ τὴν ὁποία ἀρχίζει ὁ Φεβρουάριος μήνας.

Ὁ ἅγιος Τρύφων καταγόταν «ἐκ τῆς πόλεως Λαμφάκου τῆς Φρυγίας», ἦταν πτωχὸς καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὰ ἀπαραίτητα ἔβοσκε χῆνες. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θεωρεῖται προστάτης τῶν κηπουρῶν καὶ τῶν ἀμπελουργῶν, γι' αὐτὸ καὶ εἰκονίζεται στὶς ἅγιες εἰκόνες του μὲ δρεπάνι καὶ κλαδευτῆρι. Εἶναι ὁ καρτερικὸς μάρτυς, ὁ μιμητὴς τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἀποστολικὸ λόγιον «ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς». Εἶναι ὁ μάρτυς, ποὺ μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς θαυμαστῆς καὶ ἐνάρετης ζωῆς του, ἐλέγχει ὅλους ἐμᾶς ποὺ μένουμε ἀμετανόητοι. Κέντρον τῆς ζωῆς του ὁ πτωχὸς Τρύφων εἶχε τὸ Εὐαγγέλιο. Πλουτισμὸ του εἶχε τὸν Κύριο Ἰησοῦ. Βόσκοντας τίς χῆνες του στὰ χλοερὰ λειβάδια ἐφοδίαζε τὴν ψυχὴ του μὲ τὰ διδάγματα ἀπὸ τὸν πνευματικὸ λειμῶνα τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Καὶ ἔτσι ἡ καλοδιάθετη αὐτὴ ψυχὴ ἔγινε δοχεῖο τῆς Θείας Χάριτος, ποὺ τὸν ἔλουσε ὀλόκληρο καὶ τὸν ἐφώτισε. Καὶ ἐξηγεῖται ἔτσι πῶς τὸν φτωχὸ βοσκὸ τῶν χηνῶν πολλοὶ τὸν πλησιάζουν, γιὰ νὰ συζητήσουν μαζί του, νὰ τὸν ἀκούσουν, νὰ τὸν συμβουλευθοῦν, νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ αὐτόν. Ἔλκει καὶ μαγνητίζει πολλοὺς στὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταλαμπαδεύει σὲ αὐτοὺς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν. Ψάλλει γιὰ αὐτόν ὁ ὑμνωδὸς ὑμνολογῶντας τον: «φῶς ἐγένου δεῦτερον, φωτὶ τῷ πρώτῳ προσπελάσας».

Ὅμως ἀδελφοί, ὁ ἅγιος Τρύφων ἔλαβε καὶ ἄλλη εἰδικὴ χάρι ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν χάρι τῆς θεραπείας καὶ τῶν ἰάσεων, καὶ μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου, ποὺ πάντα «συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν», ἐθεράπευε ἀσθένειες καὶ ἡ φήμη του ὡς θαυματουργοῦ ἄνδρα διαδόθηκε σὲ ὀλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, γι' αὐτὸ ὁ αὐτοκράτωρ Γορδιανὸς τὸν ἀναζήτησε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ γιατρεύσῃ τὴν κόρη του, «ὅπερ καὶ ἐγένετο». Θέλησε ὁ Γορδιανὸς νὰ τὸν ἀνταμείψῃ μὲ δῶρα, δόξα, τιμὲς καὶ ἀξιώματα. Ὁ πρέσβυς ὅμως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τὰ ἀρνεῖται εὐγενικὰ ὅλα καὶ ἐπιστρέφει στὴν Λάμφακο, στὸ γνωστὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἀποστολὴ του, γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ αὐτοκράτορα Δεκίου, μάρτυρας, ἥρωας τῆς πίστεως, ὁμολογητῆς· καὶ τὸ ἔτος 250, μετὰ ἀπὸ φοβερὰ μαρτύρια καὶ ἐκβιασμοὺς γιὰ νὰ ἀρνηθῆ τὴν πίστιν του, «ὁ Δεσπότης τῶν ὄλων στέφει τὸν μάρτυρα καὶ τοῦτον ἐναυλίζει σκηναιῖς ἐπουρανίοις». «Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν, πάντα συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν». Ἡ ἀγάπη τοῦ μάρτυρα Τρύφωνα γιὰ τὸν Θεὸ τὸν ὀδήγησε στὴν μακαριότητα καὶ αἰωνιότητα. «Ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ τό στέφος τῆς ἀφθαρσίας ἐκομίσασατο».

Ἀδελφοί μου, θαρρῶ πῶς πρέπει νὰ σᾶς θυμίσουμε ὅτι ἡ καλύτερη τιμὴ καὶ δοξολογία τοῦ μάρτυρα εἶναι ἡ μίμηση τοῦ μάρτυρα. Καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση ἂς πάρουμε ὁ καθένας δρεπάνι καὶ κλαδευτῆρι, γιὰ νὰ κλαδεύσουμε καὶ ξεριζώσουμε λάθη, πάθη, ἀμαρτίες, ἐγωισμοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο μᾶς κρατᾷ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἔτσι νὰ ἀναδειχθοῦμε ἀληθινοὶ ἑορταστὲς τοῦ μάρτυρα, γιὰ νὰ ἔχουμε θάρρος καὶ παρρησία πρὸς αὐτόν καὶ νὰ λέμε· Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀμήν.

8 Φεβρουαρίου, Κυριακή ΙΣΤ΄ Λουκᾶ

Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου

Ἀπόστολος Β΄ Τιμοθ. 3, 10-15

Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου Στρατηλάτου

Ἀδελφοί μου, «*Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται*». Ὅσοι θέλουν νὰ ζήσουν μὲ εὐσέβεια μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ θὰ ὑποστοῦν διωγμούς. Καὶ τοῦτο τὸ παύλειο λόγιον ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴ στὸν ἅγιο ποὺ σήμερα γιορτάζουμε καὶ τὴν μνήμη αὐτοῦ ἐπιτελοῦμε, τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου ποὺ «κατ'ἀξίαν Στρατηλάτης ὑπῆρξε τιμηθεὶς καὶ Θεοῦ Στρατηλάτης». Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Λικινίου, συναυτοκράτορα τοῦ Κωνσταντίνου, γύρω στὰ 320 μ.Χ στὸ ἀνατολικὸ τμήμα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, στὴν Ἡράκλεια τοῦ Πόντου (πλῆθος ἀδελφοί μου, νέφος, οἱ ἅγιοι τοῦ Πόντου), μὲ καταγωγὴ ἀπὸ περιοχὴ τῆς Γαλάτειας τῆς Μ. Ἀσίας. Ἦταν ἰσχυρὴ φυσιογνωμία καὶ φύση προικισμένη πλουσιοπάροχα μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ τάλαντα. Ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «ἐν πολλοῖς βασάνοις, ἐτροπώσατο τῷ ὄπλῳ τῆς εὐσεβείας ἐχθροῦ παράταξιν».

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος εἶναι αὐτὸς ποὺ παλεύει νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Εἶναι ἐκφραστὴς τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἥρωϊκὸ φρόνημα. Στὸ πρόσωπό του ἡ παύλειος προτροπὴ «ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. 1, 21) εὐρίσκει πλήρη ἐφαρμογὴ. Τὸ τοῦ Δαυὶδ ψαλτικὸν «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (ψαλμὸς 23, 1) δικαίωνεται πλήρως. Ὁ ἱερὸς ὑμνωδὸς ἐπαινῶντας καὶ δοξολογῶντας τὸν ἑορτάζοντα ἅγιο ψάλλει «Σήμερον ἀνέτειλεν... ἡ σεβάσμιος μνήμη τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀνεκδότως φωτίζουσα καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ χάριτι τοῦ Πνεύματος» (Δοξ. Ἑσπερ.)

Ἀδελφοί, ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἅγιος καὶ μάρτυς διακρινόταν γιὰ τὸ κάλλος, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του, γιὰ τὴν δύ-

ναμπ καὶ γλυκύτητα καὶ πειστικότητα τῶν λόγων του. Πολλοὶ σύγχρονοὶ του ἐπέδωκαν συναναστροφή μὲ αὐτόν, γιατί πάντα αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία γινόταν ἀφορμὴ καὶ εὐκαιρία φωτισμοῦ, ἐλευθερίας· «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς» (Ἰωάν. 8, 32). Ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ μάρτυρα οὔτε ὁ βασιλεὺς Λικίνιος δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος καὶ ἐνοίωσε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ νὰ τὸν συναντήσῃ, παρότι ἦταν γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ πίστις τοῦ Ἁγίου καὶ ἡ ἀποστροφή του πρὸς τὰ εἰδῶλα. Καὶ σὲ συνάντησή του ὁ ἅγιος Θεόδωρος μὲ τὸν αὐτοκράτορα παραλαμβάνει τὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ξόανα καὶ ἀγάλματα τῶν θεῶν τοῦ Λικινίου, δῆθεν γιὰ κατ'οἶκον προσκύνηση, καὶ θρυμματίζει καὶ κατατεμαχίζει αὐτά, δίνοντας στοὺς πτωχοὺς τῆς περιοχῆς ἀπὸ ἓνα κομμάτι τῶν εἰδώλων, πού ὡστόσο ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ πολύτιμο ὕλικό. Ἄλλος πῆρε τὸ κεφάλι τοῦ εἰδώλου, ἄλλος τὸ χέρι, ἄλλος ἄλλο μέλος κ.λπ. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ἐγινε ἀντιληπτὸ καὶ σύμβουλος τοῦ Λικινίου, ὁ κομενταρίσιος Μαξέντιος, ὅταν εἶδε ἓνα πτωχὸ πού κρατοῦσε τὸ χρυσὸ κεφάλι τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἀγανάκτησε καὶ πληροφόρησε τὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὴν πράξη τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἀδελφοί, ὅλοι κατανοοῦμε ὅτι αὐτὴ ἡ καταγγελία ἦταν σοβαρή. Θεωρήθηκε προσβολὴ καὶ ἀσέβεια πρὸς τοὺς «δῆθεν θεοὺς». Συνελήφθη ὁ μάρτυς Θεόδωρος καὶ βασανίσθηκε κατὰ τὴν γνωστὴ διαδικασία τῶν Ρωμαίων. Τὸν ἔγδυσαν οἱ δήμιοι τὸν θεράποντα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐτέντωσαν ἐπὶ γῆς μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, τὸν ἄφησαν νηστικὸ ἐπτὰ ὀλόκληρες ἡμέρες καὶ τελικὰ τὸν ἐσταύρωσαν. Ὅμως Ἐκεῖνος πού διεκήρυξε «τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω» διατήρησε τὸν Θεόδωρο ἀλώβητο· καὶ γιὰ τοῦτο ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πολλὴ τοῦ Κυρίου μας ἀνοχὴ καὶ μακροθυμία ὅλοι ψάλλουμε· «Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνομιλεῖ».

15 Φεβρουαρίου Κυριακή ΙΖ' Λουκά

Τοῦ Ἀσώτου

Ἀπόστολος Α' Κορινθ. 6, 12-20

«Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ' οὐκ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος». Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ δὲν συμφέρουν ὅλα· ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ ἐξουσιαστῶ ἀπὸ κανέναν.

Ἀδελφοί, σὲ μία ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι λατρεύανε ἀκόμα καὶ δημοσίως τὴν ἀκολασία καὶ τὴν ἀσέλγεια, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν κορυφαῖο τῶν Ἀποστόλων τὸ σάλπισμα γιὰ μία καινούργια ἠθικὴ ζωὴ. Ἡ ἀνομία ποὺ γιὰ χρόνια πολλὰ εἶχε γίνεῖ νόμος, τώρα ἀνατρέπεται καὶ διδάσκεται ἡ πρωτόγνωρη διδασκαλία τῆς ἐγκράτειας, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγνότητος. Καὶ πόση ἀξία ἔχουν οἱ ἀρετὲς τῆς ἐγκρατείας, τῆς ἀγνότητος, τῆς αὐτοκυριαρχίας, λίγο εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ τονίσουμε, ἰδιαίτερα σήμερα ποὺ ἡ ἐποχὴ μας ἔγινε ἐποχὴ ταραχῆς καὶ ἐρειπίων.

Πόση ἀξία ἔχει ἡ θεογνωσία καὶ ὁ εὐαγγελισμὸς μας σήμερα, μία περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ἀπὸ μεγάλη μερίδα τοῦ κόσμου μας ἀπουσιάζει ὁ Θεός, λείπει ἡ πληροφόρηση γιὰ τὸ ἅγιο θέλημά του, λείπει ἡ ὀρθὴ κρίση, ἡ σωστὴ κατεύθυνση, μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ θυμίσουμε. Ὅλοι μας γνωρίζουμε ὅτι μᾶς λείπει ἡ ὀρθὴ κρίση, ἡ σωστὴ κατεύθυνση καὶ κυριαρχοῦν ἰδέες ἀρρωστημένες καὶ βασιλεύει ἀφάνταστη ἐπιπολαιότητα. Μήπως ξεχνοῦμε ὅτι θεωροῦμε τὴν ἀνηθικότητα ὡς ἀνωτερότητα καὶ τὴν ἐξαχρείωση ὡς δῆθεν πολιτισμὸς; Ναί· «Πάντα μοι ἔξεστι, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει»· κρῖμα γιὰ μᾶς ὅτι «ἐξουσιασθήκαμε» ὑπὸ τῶν παθῶν μας. Κρῖμα γιὰ μᾶς, γιὰτὶ παραδώσαμε τὸ σῶμα μας, ποὺ ἀποτελεῖ «ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Α' Κορ. 6, 19) ποὺ εἶναι «ναὸς Θεοῦ ζῶντος» (Β' Κόρ. 6-16), τὸ σῶμα μας ποὺ θεωρεῖται ἐπὶ τῆς γῆς μέλος Χριστοῦ, αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ φθαρτὸ ποὺ θὰ ἐνδυθῆ ἀφθαρσία καὶ ὡς θνητὸ θὰ ἐνδυθῆ ἀθανασία, τὸ παραδώσαμε στὴν φθορά, τὴν ἡδονή, τὴν ἀμαρτία, τὴν ἀκολασία καὶ τὸ ἐξουθενώσαμε.

Ἀδελφοί μου, τὸ σῶμα μας ὑποχρεούμεθα νὰ τὸ διαφυλάξουμε ὡς πανάκριβο καὶ σπάνιο καλλιτέχνημα. Νὰ τὸ διατηροῦμε καθαρὸ, ἀμόλυντο, ἅγιο, νὰ τὸ προσφέρουμε στὸν Θεὸ ὡς ὄργανο καὶ σκεῦος ἀρετῆς κατὰ τὸ παύλειο λόγιον:

«Παραστῆσαι τὰ σώματα ἡμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἀγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ» (Ρωμ. 12, 1).

Τιμὴ ἐπιφυλάσσει στὸ σῶμα μας ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, φροντίδα καὶ ἐνδιαφέρον, γι' αὐτὸ καὶ ὁ διαφθείρων τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, τὸ σῶμα δηλαδή, τιμωρεῖται μὲ βαρεῖα ποινή. (Α΄ Κόρ. 3-16, 17) Κρῖμα γιὰ μᾶς, ἀδελφοί, γιατί λερώσαμε τὴν καρδιά μας καὶ συνεπῶς ὅλα τὰ ἔργα μας εἶναι μολυσμένα. Καὶ ἔργα μολυσμένα εἶναι τὰ ἔργα τῆς σάρκας, δηλαδή «μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια», πράξεις τὶς ὁποῖες οἱ ταῦτα «πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν» (Γαλ. 5, 19-21), ἀφοῦ «τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος», θάνατος τοῦ σώματος, θάνατος καὶ τῆς ψυχῆς, φίλοι μου.

Ὁ Θεός, ἡ πατρίδα, ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ υἰεία, ἡ μεταφυσικὴ μας προσδοκία, μᾶς καλοῦν νὰ διαφυλάξουμε μὲ κάθε θυσία τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιάς μας. Νὰ κρατήσουμε ἀπόρθητο τὸ κάστρο τῆς ψυχῆς μας. Νὰ κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στὶς σειρῆνες τοῦ κακοῦ. Νὰ ἔχουμε πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μας τὸ σύνθημα τοῦ Παύλου «σεαυτὸν τήρει ἀγνόν» (Α΄ Τιμοθ. 5-22), κυρίως ὅμως τὸ λόγιόν του «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ'οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ'οὐκ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος.

22 Φεβρουαρίου, Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω

Ἀπόστολος Α΄ Κορινθ. 8, 8-13 καὶ 9, 1-2

«Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστισι τῷ Θεῷ, οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα». Ἄρα σὲ μᾶς δὲν δίνει ἀξία τὸ φαγητὸ μπροστὰ στὸν Θεό. Γιατὶ οὔτε ἂν φᾶμε κερδίζουμε τίποτα, οὔτε ἂν δὲν φᾶμε χάνουμε τίποτα. Ἀδελφοί μου, μὲ εὐκολία κανεὶς διαπιστώνει ἀπὸ τὰ λεγόμενα τοῦ Ἀποστόλου πρῶτον μὲν ὅτι δὲν εἶναι κανένα κατόρθωμα τὸ νὰ τρῶνε τὰ εἰδωλόθυτα σὰν ἀπλᾶ κτίσματα, πλάσματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀκόμη ὅτι δὲν μολύνει τὸ φαγητό, ἀλλὰ μολύνεται ἡ συνείδηση, ὅπως χαρακτηριστικὰ σημειώνει ὁ ἑρμηνευτὴς Θεοδώρητος. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀνψυχεῖ γιὰ τοὺς ἀδύνατους καὶ ἀσθενέστερους στὴν πίστη καὶ προτρέπει γενικῶς «βλέπετε μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν (ποὺ σημαίνει δικαίωμα, ἄδεια, δυνατότητα νὰ πράξω κάτι) πρόσκομμα γίνεται τοῖς ἀσθενοῦσι». Ἰδιαίτερα ὡς πρὸς αὐτό, γίνεται αὐστηρὸς μὲ τοὺς Κορινθίους.

Φαίνεται πὼς οἱ χριστιανοὶ τῆς Κορίνθου ἔκαναν κάποιες ἀταξίες, ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ γιὰ ἀνωμαλία καὶ σύγχυση στὴν πρωτοῖδρυτη τοπικὴ Ἐκκλησία ἐκεῖ. Μερικοὶ γνωρίζοντας πὼς τὰ εἰδωλα ἦταν ψεύτικα καὶ ἀνύπαρκτα, τρώγανε ἄφοβα ἀπὸ τὰ κρέατα ποὺ ἔκαναν θυσία οἱ εἰδωλολάτρες. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα οἱ νέοι κατηχούμενοι νὰ κλονιστοῦν, νὰ σκανδαλισθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν πίσω στὴν εἰδωλολατρεία. Συνιστᾷ, λοιπόν, ὁ θεῖος Ἀπόστολος νὰ θυσιάσουν τὸ δικαίωμά τους νὰ τρῶνε, γιατί ἄλλιῶς ἁμαρτάνουν εἰς Χριστόν. Καὶ ἐπιλέγει χαρακτηριστικὰ: «Οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω». Προκειμένου νὰ γίνω αἰτία σκανδαλισμοῦ, προτιμῶ νὰ μὴν ἀγγίξω-φάω κρέας στὴ ζωὴ μου.

Μὲ πόσο δέος προσεγγίζει ὁ θεῖος Παῦλος, παιδιά μου, τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ σκανδάλου! Μία τέτοια ἰδέα τὸν φοβίζει. Στὴν ἰδέα τοῦ σκανδάλου ἐπιλέγει νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐξουσία, δικαίωμα, δυνατότητά του, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίση. Πόση διαφορὰ μὲ μᾶς τοὺς σημερινοὺς χριστιανούς! Καὶ ἐνῶ ἐπιμένει νὰ μᾶς προτρέπη «μιμπαί μου γίνεσθε», ἐμεῖς ἐπιλέγουμε νὰ εἴμαστε αἴτιοι, πρόξενοι σκανδάλων καὶ σκανδαλισμοῦ. Ἡθελημένα ἢ καὶ ἀθέλητα δὲν υἰοθετή-

σαμε τὴν χριστιανικὴ ἀρχὴ «πάντα μοι ἔξεστι, ἄλλ'οὐ πάντα συμφέρει» (Α΄ Κορινθ. 6-12).

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι μερικοὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς σύγχρονους χριστιανούς ἀντὶ νὰ χτίζουμε γκρεμίζουμε. Ἀντὶ νὰ ὀδηγοῦμε στὸν Χριστὸ ἀνθρώπους, μὲ τὰ σκάνδαλά μας τοὺς παγιδεύουμε καὶ τοὺς ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὴν σωτηρία. Μπορεῖ καὶ νὰ ἐκκλησιαζόμαστε, μπορεῖ καὶ νὰ κοινωνᾶμε· μπορεῖ νὰ εἴμαστε καὶ κληρικοί, παρὰ ταῦτα δὲν «γίναμε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί». Ἔτσι μὲ τὶς ἀταξίες μας ἢ τὴν ἀσυνέπειά μας δικαιώνουμε ἀρνητικὰ τὸν προφήτη Ἡσαΐα ποὺ λέγει «δι' ὑμᾶς διὰ παντὸς τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται ἐν ταῖς ἔθνεσι». (Ἠσ. 52-5). Κλείνουμε «τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» καὶ συνεπῶς «ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός, δι'ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν» (Α΄ Κορ. 8,11).

Προσοχή, ἀδελφοί μου· Εἶναι φοβεροὶ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας. Ὅποιος σκανδαλίσῃ ἔστω καὶ ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς ποὺ πιστεύουν σὲ μένα, καλὸ θὰ ἦταν νὰ κρεμάσῃ μία μυλόπετρα στὸ λαιμό του καὶ νὰ βουλιάξῃ στὴ θάλασσα. Προσοχὴ λοιπόν. Ἄς γίνῃ στόχος καὶ ἀντικείμενο-αἴτημα προσευχῆς. Τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ σκανδαλίσω. Χρόνια Πολλά. Καλὲς Ἀπόκριες.